

Ya edebiyatımızın “esas oğlan”ı olduğundan ya da biraz şiirle iştigal ettiğimizden olsak gerek ki her ay gelen onlarca dergi arasında öncelikle şiirleri okumaya başlarım. Öyle şiirlerle karşılaşırım beni alır götürür, öyle şiirlere rastlarım kafamı vuracak yer ararım. Şiiri biraz tanımama rağmen anlayamadığım, anlamlandıramadığım, şiirdir ya da değildir diye bir kategoriye koyamadığım ne kadar şiir yayınlanıyorsa o kadar şiir adına kaygılanıyorum.

Şiire ne kadar değer veriyoruz, şiir bizim için nedir, masanın başına oturup bilgisayarın karşısına geçtiğimizde ya da elimize bir kağıt kalem aldığımızda birden bire şiir yazıyorsak, ya şiiri bilmiyoruz ya da yazdıklarımızı şiir diye okuyucuya “yersen de bu yemezsen de bu” diye üzerine üç beş imge ekeleyerek servis yapıyoruz. Divan şiirini, halk şiirini bilmeden “modern şiir” yaftası yapıştırıp -bu tür şiirlerden başkasını kuştan saymayan- dergilerin sayısı bir elin parmaklarını geçmez. Onar da yayınlıyorlarsa içten içe biraz “köylü”lük “yafta”sıyla anılıyorlardır.

İlkokul ikinci sınıfa giden oğlum bir akşam “baba ben çok şanslı bir öğrenciyim çünkü sen şairsin öğretmenimiz bizi bugün bir astostik şiir ödevi verdi, yardımcı ol da bu ödevi yapalım” dedi. Öğretmene bak hizaya gel. Günümüz modern şiirini yazdıklarını sanan şairlerin bile çoğunun nasıl yazıldığını bilmedikleri “akrostiş” şiiri, ilkokul ikinci sınıf öğrencileri ödev olarak yazacaklar. Neyse uzun yazının kısası öğretmenim vermiş olduğu Bayrak konulu akrostiş şiirin nasıl yazıldığını anlattım, oğlum şiiri yazdı, kağıdın kenarına da bir kare çizip içini bayrağın rengine boyayıp ay yıldızı da yerine koydu. Bu şiir ne kadar şiir olduysa iyi bir şiir okuru olmadan şiir talimi yaparak şiirin köklerine inmeden yazılan şiirler de o kadar şiir oluyor.

Gelelim bize dokunan şiirlere. Sıtkı Caney, *Layya* şiir kitabından bu güne hem hecenin izini süren hem de serbest şiir yazan gelenekten haberi olan, geleceğe şiiri kalacak şairler arasında olma azmiyle yazmayı sürdürüyor. *Türk Dilinde Köroğlu’yla Kırk Rüya* başlıklı şiirine serbest şiir olarak başlasa da araya hecenin klasik 11’li ölçüsünü serpiştirerek, şiirin ana damarının hece şiiri olduğunu çaktırmadan işliyor. İşte o şiirden bizi çarpan bir bölüm:

*Yiğit yarasını kendideşermiş
Aklına gönlünde mezar eşermiş
İçin için yanar aşkla pişermiş
Aşk ki tek hakikat, aşk ki tek rüya
Köroğlu ‘her yanın aşka ver’ demiş
‘sırtın verme beli bükük dünyaya’¹*

Ahmet Doğru “cemâziyelevvelini” bildiğim bir şair. Şiire başladığında hece şiiri talimleri yapıyordu. Üniversitede okumaya başladığı yıllarda ne dediğini ne yazdığını kendisinin de bilmediği “modern” şiirler yazdı. Ahmet Doğru’nun bu şiirlerinin kendi duygu dünyasıyla örtüşmediğini imalı şekilde söylemeye çalıştıkça benden uzaklaşmaya başladı. Sabırla, Ahmet Doğru’nun kendi duygu mecrasına çekileceği zamanları bekledim. Demek ki beklemem boşuna değilmiş. İşte Ahmet Doğru’nun kendisi olduğu bir şiirden bize dokunan dizeleri:

*Ecel gözler can kuşunu, siper bulmak mümkün değil
Dünya bizi bırakmadan, biz dünyayı bırakalım²*

Şiirin geleneksel şiir mi değil mi olduğuna bakmam, bir şiir insanın ruhuna ne kadar dokunuyorsa o kadar şiirdir. Divan şiirine “geçmişte yazılmış bürokrat” şiiri, hece şiirine de “modası geçmiş” şiir olarak bakmam. Bugün her iki şiir türüne de “eski şiir” günümüz şiirine de “modern” şiir diyenler varsın desin. Şair kendini nasıl ifade ederse etsin, şiiri nasıl yazarsa yazsın ama lütfen şiir yazsın.

Bünyamin Doğruer de edebiyat dergilerinde son yıllarda sık sık görünmese de yaklaşık otuz yıldır kendine özgü islami kaygılarını diri tutarak yazan ender şairlerden birisidir. Şiirlerinde ümmet bilinci temasını işlemekten geri durmadı. (Bu yazı arasında *Yolcu*’yu arıyor telefon numarasını istiyorum. Kocaeli Anadolu İmam Hatip Lisesinde öğretmenliğine devan ettiğini öğreniyorum.) İşte o şiirlerinden bize dokunan bir bölümü:

¹ Sıtkı Caney, *Türk Dili*, s.30, Sayı 783, 2017

² Ahmet Doğru, *Bizim Külliye*, s.76 Sayı 74, 2017-18

*Bu masal dünyada
Yaşamak dediğin
Gül renkli sayfalar arasında
Belki de dalgaların arasında bir iz
Ya da hüznün kelebekleri içinde
Kerbela çiçeği³*

Adem Konan “yedi dergide sekiz şiiri yayınlanan” bir şair değildir. Geleneksel şiirimizi iyi bilen bir şair. *Temür Melik Dedekurt* mahlasıyla hece şiirleride yazmışlığı, *Gündönümü*, *Şardağı*, *Kanat*, *A'râf*, *Uzun Sokak*, *Son Duvar*, *Kurgan* gibi dergilerinin yayınlanmasında alınteri dökmüşlüğü vardır. *Irmağın Yakarışı* isimli bir kitabı var ona da yıllardır ulaşmaya çalışıyorum.

Adem Konan şiir üzerine kafa yoran, şiir üzerine dost meclislerinde konuşan, ama konuştuklarını yazıya dökmeyen, bu güne kadar -bildiğim kadarıyla- bir söyleşisi yayınlanmayan ara sıra dergilerde görünen az yazan çok okuyan aynı zamanda şiirlerimi eleştiren fikirlerinden faydalandığım ve fikirlerinden başkalarının da faydalanması gerekliliğine inandığım bir şair.

Şiir talimine çıkan genç ya da şiire geç başlayanların mutlaka dinlemesi fikirlerinden istifade etmesi ve gösterdiği yolda yürünülesi bir usta şairdir. Adem Konan bu bilgi birikimini kendisiyle götürürse hem kendi adına yazık etmiş olur hem de Türk şiiri adına diye düşünüyorum.

Netekim Adem Konan tepeden tırnağa şair, birikimlerinin kapalı olduğu o kapıyı açacak bir anahtar mutlaka vardır. Bize de o kapının ne zaman açılacağını beklemek düşecek anlaşılacak.

Uzun sözün kısası, Adem Konan'ın bize dokunan tümtüs bir şiiri ile sözü şiire bırakalım:

*Ağaçlar ağaç gibidir
Taşlar taş
Ne zaman bakarsan suya, su gibidir
Gökyüzü gökyüzü gibi
Gönerirsin*

*Uzaklar bildiğin uzak
Yakınlar bildiğin yakın...
İnsan da öyle sanırsın
Duruşuna, bakışına sözlerine
İnanırsın*

*Kuşları da bilirsin, el sallasan uçar
Böcekleri de dünyadan habersiz
Hele çiçekler ki yürür kendi yolunda
Seni hiç yanıltmazlar, neyse o
Sevginle sınanırsın*

*Dünya kurulalı beri
Benzemese de birbirine renkleri, şekilleri
Her şey kendisi gibi
İnsan da öyle sanırsın
Omuzlarsın, gülümsersin
Yaslanırsın*

*Olup biteni dünyada, her bir şeyi
Dokunarak, dinleyerek, hissederek anlarsın
Oysa ne kadar tuhaf insanı insan zannetmek
Ol görüp kavrayamazsın
Yanılrısın⁴*

3 Bünyamin Doğruer, *Yolcu Dergisi*, s.29, Sayı 86, 2017

4 Adem Konan, *Kurgan*, *Edebiyat Kültür Dergisi*, s.113, 38. Sayı, 2017